

Arrest

nr. 153 851 van 2 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 8 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht 9 april 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 20 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht 9 april 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De verzoekende partij betoogt vooreerst dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van een verkeerde feitelijke grondslag nu de bestreden beslissing als juridische grondslag artikel 9ter §3, 3° van de vreemdelingenwet aangeeft en stelt dat er geen standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd en de feitelijke grondslag van de beslissing volgens de verzoekende partij zou impliceren dat er wel degelijk erkend wordt dat er een standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd omdat men zou verwijzen naar het standaard medisch getuigschrift opgesteld door dr. M.

Waar de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient te worden opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling ervan, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

De Raad is van oordeel dat de beweerde anomalie tussen de juridische en feitelijke grondslag van de bestreden beslissing niet voorhanden is. De verzoekende partij gaat aan de feitelijke motieven van de bestreden beslissing voorbij. De bestreden beslissing aanvaardt immers niet dat het attest dat werd neergelegd voldoet aan de voorwaarden voor een standaard medisch getuigschrift. De gemachtigde gebruikte de woorden “(standaard medisch getuigschrift)” louter als aanduiding en verduidelijking van het document dat werd neergelegd. Er dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing duidelijk en eenvoudig te lezen valt dat aangezien het neergelegde document - door de verzoekende partij als standaard medisch getuigschrift bestempeld - geen link met een identificeerbare patiënt bevat en er dus geen identiteitsgegevens vermeld worden op het document, er geen sprake is van een standaard medisch getuigschrift. De verzoekende partij toont derhalve met deze kritiek niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat er geen standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd bij de aanvraag en hij de aanvraag conform artikel 9ter §3, 3° van de vreemdelingenwet onontvankelijk diende te verklaren.

De verzoekende partij stelt voorts nog dat er geen enkele dwingende bepaling oplegt dat identiteitsgegevens dienen vermeld te worden op het standaard medisch getuigschrift omdat deze vereiste niet is opgenomen in artikel 9ter §1, vierde lid van de vreemdelingenwet of in de rechtsgrond waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing met name artikel 9ter §3, 3° van de vreemdelingenwet. Bij de aanvraag werden bijkomende medische verslagen gevoegd van dr. M, dezelfde arts die het standaard medisch getuigschrift opgesteld heeft. Op deze attesten is de naam en de geboortedatum van de verzoekende partij duidelijk vermeld. Ook werd het paspoort van de verzoekende partij bij de aanvraag gevoegd. Tot slot geeft de verzoekende partij nog aan dat de medische problematiek in de bijkomende medische verslagen identiek is aan de medische problematiek zoals omschreven in het standaard medisch getuigschrift.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij voorbijgaat aan de tekst van de vreemdelingenwet. Immers stelt artikel 9ter §1 4e lid van de vreemdelingenwet dat er een standaard medisch getuigschrift dient te worden overgemaakt zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Hiermee verwijst voormeld artikel 9ter naar het K.B. van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de van de vreemdelingenwet. Artikel 7 van voormeld K.B stelt dat het standaard medisch getuigschrift overgemaakt moet worden overeenkomstig

het model dat als bijlage aan het K.B. werd toegevoegd en derhalve de identiteit, geboortedatum, nationaliteit en het geslacht van de patiënt (vreemdeling) dient te bevatten. Deze kritiek mist derhalve grondslag.

Een schending van artikel 9ter §3, 3° van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij toont in casu gelet op bovenstaande vaststellingen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, hetgeen in casu niet het geval is. De verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting op generlei wijze aannemelijk dat het redelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Waar de verzoekende partij tot slot de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, maar in het geheel nalaat deze schending uiteen te zetten, merkt de Raad op dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is wegens gebrek aan een middel conform artikel 39/69 van de vreemdelingenwet.

De middelen lijken ongegrond."

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4 Op 20 juli 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 15 september 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 2 juli 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"VzP volhardt in de middelen van het verzoekschrift."

2.5 Voor zover de verzoekende partij op 20 juli 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 2 juli 2015, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

2.6 Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET